

Fordringshavere, maa Ingen af dem kunne vægre sig ved at modtage, hvad der ved Voets Udlobning tilfalder ham, og det hedder derfor i Forflagets § 14, at Konkursens Indtræden har til Følge, at alle paa Skyldneren hvilende Retsskrav, som skulle skyldstgjøres af Konkursmassen, ere at anse som forfaldne i den Forstand, at Voet uden Hensyn til den fastsatte Forfaldstid er beføiet til at hve og Fordringshaveren pligtig til at modtage strax. Dette er endog saa saaledes at forstaa, at den Paagjældende, naar Gjælden bærer en ringere Rente end 4 pCt., maa finde sig i, at Mellemrenten frastrages (§ 130). Derimod har en Fordringshaver ikke paa Grund af Konkursen noget Krav paa at faa Betaling for Forfaldstid, jfr. hvad ovenfor er bemærket om Forhølingsrenter.

Reglerne i §§ 13 og 14 gaa ud paa at paalægge Fordringshaverne at gjøre visse Indrømmelser overfor Voet. Omvendt kan det stille sig saaledes, at Voet maa gjøre en Fordringshaver Indrømmelser, som denne ikke vilde have havt Krav paa overfor Skyldneren. Dette gjælder, naar en Fordringshaver tillige er Voets Skyldner. Han maa da have Udgang til i sin Skyld at afforte, hvad han har tilgode i Voet, selv om de almindelige Betingelser for saadan Afgjørelse ved Modregning ikke maatte være tilstede. Det vilde være ubilligt, om han skulde tvinges til først at betale fuldt ud, hvad han skylder Voet, og derefter henvises til at konkurrere for sin Fordring paa Voet. Forflagets § 15, som i det væsentlige stemmer overens med den gjældende Rets Regel i Lov 30te Decbr. 1858 § 13, giver ham derfor Ret til at foretage saadan Afkortning uden Hensyn til Fordringens eller Modfordringens øvrige Beskaffenhed. For at ikke de, der have Fordringer paa Voet, efter Konkursens Udbrud skulle afhænde deres Fordringer til Personer, der skyldte Voet Penge, eller ved andet Arrangement med disse forsøge at skaffe sig en gunstigere Stilling end den, de vilde faa ved at melde sig i Voet, er Afgangen til at foretage Afkortning efter § 15 betinget af, at Fordringen af Fordringshaveren selv eller af Nogen, efter hvem han har arvet den, er erhvervet inden Konkursens Begyndelse,

eller hidrører fra en Forpligtelse, som han inden dette Tidspunkt har paadraget sig. Ved de sidst anførte Ord sigtes der til saadanne Tilfælde, som at Skyldnerens Kautionsist eller en Endossent paa en af Skyldneren trukket eller accepteret Brevl efter Konkursens Udbrud har betalt Gjælden eller indfriet Brevsen og derefter vil gjøre Regresskrav gjældende mod Voet. Et saadant Krav, som altsaa hidrører fra en Forpligtelse, Skyldneren inden Konkursen har paadraget sig, kan den Paagjældende benytte til Modregning mod, hvad han skylder Voet. Strengt taget kan det tvørigt siges, at de nævnte Slutningsord i § 15 staa overflødige, da den omhandlede Regressfordring maa siges at være erhvervet før Konkursen, om end kun som eventuel. Men da de citerede Ord findes i Lov af 30te Decbr. 1858 § 13, er det anset rettest ogsaa at optage dem i § 15, især da de, om end fra et strengt juridisk Standpunkt overflødige, dog have den Betydning at vise, at Kautionsists Regresskrav og andre lignende betingede Fordringer ikke kunne bringes til Modregning, før Hovedfordringen er indfriet eller Betingelsen tvørigt indtraadt. Da dette imidlertid for Kautionsists Vedkommende nærmest er begrundet i, at det, saalænge han ikke har betalt, kan ventes, at Hovedfordringen fra en anden Side vil blive gjort gjældende mod Voet, og da noget Lignende gjælder med Hensyn til Brevlendossenter og de andre Tilfælde, hvortil der sigtes ved Udtrykkene i § 15 i Slutningen, kan der ikke af den i disse Ord indeholdte Forudsætning udledes noget afgjørende Datum med Hensyn til det Spørgsmaal, om betingede Fordringer overhovedet kunne benyttes til Modregning mod et Konkursbo, saalænge Betingelsen ikke er indtraadt. Herom lader der sig neppe give nogen almindelig Regel. Bestemmelsen i Paragrafens andet Punktum stemmer med Lov 30te December 1858 § 13, dog med den Forskjel, at Forflaget i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Bevisbyrden gaar ud fra, at det paahviler Anmelderen at føre Bevis for Tidspunktet for sin Erhvervelse af Fordringen, og derfor i Modsetning til fornævnte Lov betragter den af Fordringshaveren afslagne Ed som en Sigtelssed, hvorved han fører dette Bevis. Para-